

Tussen ademnood en hoop: Isolde Breijer's ontdekkingsstocht als astmapatiënt



Isolde Breijer's reis naar Astmacentrum Davos als astmapatiënt begon na jaren van een innerlijke en lichamelijke strijd. Herinneringen van ziektes in haar kinderjaren, penicilline en heftige keelontstekingen na het verlies van haar vader vulden haar verleden. Ondanks de symptomen had ze nooit echt beseft dat ze astma had. Ze ging door, zelfs als het niet goed ging.

Haar ontdekking van longrevalidatie in Davos via de zorgverzekeraar bracht een sprankje hoop. Het leek exclusief, buiten haar bereik, maar ze las over de therapie en besepte dat het mogelijk was om via haar longarts aangemeld te worden. Het vooruitzicht van een behandeling die haar astma onder controle kon krijgen in de schone berglucht bracht haar vertrouwen. Maar het was geen kwestie van meteen vertrekken. Ze moest wachten tot haar kinderen oud genoeg waren.

Een hoopvol keerpunt

Zes jaar gingen voorbij, en met hulp van haar longarts en verschillende medicatie was het leven draaglijk. In 2020 begon ze met een nieuwe behandeling, Mepoluzimab, die haar slijmproductie verminderde maar niet de volledige genezing bracht. In 2022 verslechterden haar longfunctietesten, en na een goed gesprek met haar longarts was de kans daar: ze werd aangemeld voor Davos.

De landing in Zurich verliep soepel, maar de reis naar de revalidatiekliniek was gevuld met zenuwen. Eenmaal daar voelde het als een nieuwe stap, een reis die moest gebeuren. De kliniek was groot en rumoerig, maar daar, tussen de bergen, begon haar reis van 8 weken.

Leven in Davos

Het leven daar was anders, met nieuwe routines en weinig privacy. De eerste week mochten ze het terrein niet verlaten. De kennismaking met verschillende disciplines in de kliniek en de band met medepatiënten brachten een gevoel van samenhang.

Week na week werd het programma vertrouwder. Haar gezin kwam op bezoek, wat een moment van geluk bracht, maar ook een duidelijk begrip van haar situatie voor hen. Terwijl de behandelingen en workshops doorgingen, begon ze dingen te doen die ze nooit voor mogelijk had gehouden, zoals spreken op een symposium en EMDR-sessies voor onverwerkte trauma's.

Terug naar huis

Tegen het einde van haar verblijf maakte ze gebruik van elke mogelijkheid die Davos bood, genoot van de gesprekken met specialisten en maakte een plan voor haar terugkeer naar huis. Ze realiseerde zich dat acceptatie en aanpassing cruciaal waren, en dat verzet haar alleen maar uitputte.

Haar vertrek uit Davos was gevuld met dankbaarheid voor de kliniek, de hulpverleners en haar medepatiënten. Met nieuwe inzichten, een map vol adviezen en een gevoel van liefde voor de kliniek keerde Isolde huiswaarts. Ze was zich bewust van haar persoonlijke groei en zag haar tijd in Astmacentrum Davos als een keerpunt in haar leven.

Meer informatie

Voor meer informatie over Davos, [klik hier](#). Wil je meer over Isolde's verhaal lezen? [Klik dan hier!](#)

